[1]ब्रह्मवनं त्वा क्षत्रवनिम्, [2]वनिष्टुः इमानि रूपाण्यधिकान्यत्रेति विशेषः ।

(1551) "वन संभक्तौ" (I-भ्वादिः-463 सक. सेट्. पर.)

'.....संभक्तौ च वनेदिति ॥' (श्लो. 124) इति देवः ।

'—भक्तौ । भक्तिः भजनम्' इति क्षीरस्वामी ।

'वनेरर्थभेदात् पुनः पाठः' इति मैत्रेयरक्षितः ।

वानकः-निका, वानकः-निका, विवनिषकः-षिका, वंवनकः-निका ;
वनिता-त्री, वानयिता-त्री, विवनिषिता-त्री, वंवनिता-त्री ;
इत्यादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिकक्णतिवत् (157) बोध्यानि । [3]वानरः ।

(1551-A) "वन श्रद्धोपहिंसनयोः" (X-चुरादिः-सक. सेट्. उभ.)

'चान्द्रपारायणमतेनायं पाठ इति क्षीरस्वामी, हेमचन्द्रश्च इति' पा. धा. समीक्षायाम् । 'तनु' इत्यत्र चुरादौ तरङ्गिण्यामेतत्पाठो दृश्यते । अस्य धातोः सर्वाण्यपि रूपाणि चौरादिकक्णयतिवत् (159) ऊह्यानि ।

(1552) "वनु च नोच्यते" (I-भ्वादिः-803. सक. सेट्. पर.) घटादिः ।

'च' कारात् हिंसायामपि । 'वनु स्मरणे' इति काशकृत्स्नः । '—व्यापृतौ' इति वोपदेवः । अस्यायमर्थः इति विशिष्य नोच्यते ; क्रियासामान्यार्थवाचित्वात् । 'अनेकार्थत्वादित्यन्ये' इति सि. कौमुदी । "यदि तानादिकस्यैवाऽत्रानुवादः स्यात्, तर्हि तनादिगणे 'वनु' इति कृतेन उदित्करणेनैव 'उदितो वा' (7-2-56) इत्याद्युदित्कार्यस्य सिद्धेरिह गणे पुनः

---

1. 'छन्दसि वनसनरक्षिमथाम्' (3-2-27) इति कर्मण्युपपदे छन्दसि विषये ब्रह्म वनति, क्षत्रं वनतीत्यर्थविवक्षायाम्, इन्प्रत्यये रूपमेवम् ।

2. 'ऋतन्यञ्जिवनि-' (द. उ. 10-12) इत्यादिना इष्णुच्प्रत्यये रूपमेवम् । 'वनिष्टुः= अपानं मांसविशेषश्च' इति मा. धा. वृत्तिः । दशपादुणादिवृत्तौ तु (10-12) 'ऋतन्यञ्जि' इत्यत्र इष्णुच्प्रत्यये वनिष्णुः इत्युक्तम् । अपानोपरिस्थानमित्यर्थः ।

3. वनशब्दात् वने भव इत्यर्थे 'तत्र भवः' (4-3-53) इति अण्प्रत्यये वान इति सिद्धम् । तत औणादिके (द. उ. 10-12) रक्प्रत्यये वानर इति रूपम् । वा=किंचित् नरो वा वानरः ।